

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ СИНЧЕЦ

chitanka.info

Имаше едно време една жена с две деца, момче и момиченце, с имената на две мили цветя; момчето — Росен, момиченцето — Ружка.

Една пролетна утрин бедната жена повика дечицата и каза им:

— Ружке, Росене, я идете в гората и наберете киселец, да ви сготвя днес киселецова чорбица! Откога ми се е прияло такава чорбица. Гледайте само да са по-млади и по-крехки листенцата!

Двете деца много се зарадваха. Още от есента не бяха стъпвали в гората. Грабнаха една кошничка и припнаха нататък.

— Хем не влизайте много навътре! — извика майката подир тях. — Да не се изгубите или да ви сполети някоя беда.

Но децата нито я чуха. Те литнаха като вихър и на един дъх стигнаха до гората. Там дърветата бяха се раззеленили вече, по клоните подхвъркаха и пееха птички, из въздуха бръмчаха пчелици. На децата се струваше, че всички тях гледат, радват им се и весело ги поздравяват. Те закачиха на едно клонче кошничката и се заловиха да берат киселец. Беряха и колкото навлизаха навътре, толкова по-млад киселец намираха. Разговаряха си весело, смееха се и беряха. Не помнеха колко време измина така. Когато се изправиха, слънцето грееше вече високо на небето. Огледаха се наоколо — отвред ги заобикаляха високи дървета.

— Како, стига толкова! Да се връщаме! — страхливо каза Росен, по-малкият.

Ружа не отговори. Тя се оглеждаше наоколо.

— Росене, че къде е пътят? — попита тя. — Я виж колко много пътеки се кръстосват покрай нас.

Взеха да се препират. Той казваше на една страна да вървят, тя — на друга. Най-сетне избраха най-широката пътека. Но вървяха, вървяха — няма край. Спряха се и заловиха друга. Тя пък ги изведе до дълбоко тинесто блато. Вътре крякаха големи зелени жаби, каквито децата не бяха виждали досега. Като видяха децата, жабите млъкнаха и се скриха из тръстиките. Децата поеха на друга страна. Но гората ставаше все по-гъста и по-тъмна. Тъкмо щяха да се връщат. Росен извика зарадван:

— Како, погледни ей там, на широката поляна има малка къщичка!

Наистина, след малко децата стигнаха на една широка, огряна от слънцето поляна. Посред поляната имаше дървена къщичка със сламен покрив. Също като в приказките! Отвън беше разхвърляна покъщнина,

ала наоколо не се виждаше жива душа. Ружка тръгна към вратата, а Росен надникна зад къщата, но побягна изплашен. Под сянката на къщата стоеше голяма зелена жаба. Като го видя, жабата извряка грозно, подскочи и се скри под една широка плоча. Росен изтича при Ружа. Тя му обади, че вратата била отключена и вътре нямало никого. Влязоха двамата вътре, разгледаха се и забелязаха, че на огнището дими незагасен огън. Децата се зарадваха.

— Трябва някой стар човек да живее тук — каза Ружка, — или е някой дядо, или е стара баба. Познавам по покъщнината. Хайде да му помогнем, да се зарадва, когато се върне!

Тя се залови и бързо-бързо подкладе огъня, разтреби къщата, уми и нареди отвън разхвърляните съдове.

След някое време от гората се зададе стара жена. Но тази жена беше толкова грозна, че и птиците, дори и пеперудките и пчелините, отлитаха настрана, щом я съзираха. Набърчено черно лице, страшни очи, извит като клон нос и над обвисналите ѝ устни стърчаха два криви зъба...

Жената носеше под мишницата си връзка сухи дърва и разни билки. Тя надникна най-напред зад къщата и повика:

— Ей, Жабчо, Жабончо, къде си, сине? Излез! Покажи се!

Жабока изскочи под плочата.

— Ей ме, бабо Гълто.

— Защо си се скрил там?

— Бабо Гълто, в къщата има хора! — извряка Жабока.

— Хора ли? Кой са? Какви са?

— Момче и момиче; изгубили се в гората. Ама хубави — хм! Не ти е работа! — засмя се радостно Жабока. — Ще има да хапнем пак сладко месенце!

— Шиит! — скара му се бабата и той се скри пак под плочата.

Като я видяха децата — Ружка се отдръпна, а Росен се прикри от страх зад гърба на сестричката си.

— Вие кои сте? Що търсите тук в моята къща? — викна им грозно бабата.

— Аз съм Ружка — отвърна плахо сестричето, — а пък този е Росен — братчето ми. Брахме киселец и се загубихме в гората... Добра бабо, покажи ни пътя, да излезем от гората... Мама ще плаче за нас.

— Аз не знам път навън от гората! — сърдито отвърна бабата. — Аз си живея тук. Никога не съм излизала от гората. Моите приятели са Медуна, Кумчо Вълчо и Кума Лиса. Отсега нататък вие ще живеете при мене. Не ме гледайте, че съм стара и грозна, моето сърце е по-добро от сърцето на майка ви! — изсмя се бабата. — Ами кой разтреби къщата и двора?

— Аз и братчето ми.

— Отсега така ще разтребвате всеки ден.

Наистина децата останаха при бабата. Тя се губеше по цели дни из гората, береше разни билки, вареше ги и отнасяше някъде. На връщане минаваше покрай Жабока и той скришом ѝ обаждаше какво е чул да говорят децата. Ако се случеше да кажат някоя лоша дума за бабата, тя им я повтаряше, хокеше ги лошо. А те се чудеха отде бабата научава какво са казали за нея. Инак бабата ги хранеше много добре и често им се радваше. Опипваше ги по бузите и рамената, клатеше глава, смееше се и мляскаше сладко-сладко.

Измина така дълго време. Останаха още два дена до Цветница. Една утрин децата стояха пак на поляната и се окайваха.

— Мила наша майчице! Помогни ни! — помоли се Ружка. — Дай ни знак да разберем, че ни чуваш!

В това време от хубавите ѝ сини очи капнаха на земята две едри сълзи. И там, дето паднаха сълзите, изведнъж се появиха две сини цветя. Те се крепяха на високи сухи стъбла, покрити със сиви мъхнати листца, а отгоре със синьо весело цветче, като Ружкините очи. В същото време над тях изпляскаха криле и на близкото дърво кацна една гургуличка и загука с човешка реч:

— Ружке и Росене — думаше тя, — вие сте паднали в ръцете на най-злата вещица, баба Гълта. Тя ви храни, гои ви и се кани скоро да гощава тук с месото ви и себе си, и Жабока, нейния син, и месоядните си приятели от гората... Бягайте, докле е време!

— Че как да бягаме, като не знаем пътя? — проплакаха децата.

— Аз ще ви изведа. Тръгвайте подир мене!

Гургуличката литна и децата се втурнаха подир нея. А там, дето стъпеха Ружка и Росен, след тях пътеката се покриваше с гиздави сини цветя. Жабокът като видя какво стана, изскочи под плочата и завряка, та гората прокълтя:

— Вряк! Вряк! Бабо Гълто! Бабо Гълтоо! Тичай, дето си, робите ни побягнаха!

Бабата довтаса начаса.

— Жабчо, накъде побягнаха?

— Отведе ги Гургуличката. Подир стъпките им израснаха ей тези сини цветя. Тичай подир тях!

Спусна се бабата нататък; тича и проклина. А децата бягат, задъхват се. Скоро дочуха отдалече клетвите й. Разбраха, че ги настига вече, че няма да й отбягват.

Спря се тогава Ружка и втори път се помоли:

— Мила майчице, стори чудо! Направи да загуби баба Гълта дирите ни!

И стана второ чудо: покриха сините цветица всички пътеки в гората и полето. Спря се баба Гълта слисана. Загуби пътеката: накъдето погледнеше, все тези безбройни сини цветя! Разсърди се вещицата, започна да ги скуби. Скуби и хвърля! По едно време се спря, погледна шепа стръкове в ръката си и се изкиска:

— Ахаа — рече тя, — чакай! Аз изпуснах вече децата, ами ще си наскубя от тези цветя, ще изсуша стръковете им и метла ще си направя от тях!

И залови се да скуби цветята. А Ружка и Росен скоро стигнаха до откритото поле и съзряха накрай гората тяхната къща.

Сините цветя са синият полски синчец. А пък някои им казват още и метличина, защото вещицата си направила тогава метла от стъблото им.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.